

s-au lăsat "estompați" nici cei doi excelenți actori, Valentin Mihali (Georges) și Valer Dellakeza (Ianache), care creează savuroasele roluri. Într-o intenție prea puțin clară de a schimba linia tradițională a interpretării lui Mircea Aldea, intrusul, inadaptabilul intelectual, Constantin Florescu mizează pe

spiritul de aventură al personajului, atribuindu-i însă și unele trăsături riscante (perfidie, atitudine provocatoare) și lăsând impresia unei ambiguități a deciziilor, acoperite, altminteri, printr-un joc degajat. Dincolo de intențiile regizorale de a da cunoscutei comedii o imagine originală, spectacolul

rămâne, fără îndoială, o ocazie fericită a remarcabililor actori craioveni de a se întâlni cu roluri antologice. Ca și pentru public, de altfel, care a aplaudat cu frenezie la premieră, arătând un vibrant atașament față de trupă și față de nemuritorul specific local.

Doina Papp

SC — **cronica** —

Misterii uitate

Trandafirii roșii

Deloc surprinzător, spectacolul de retragere din teatru al lui Zaharia Bârsan, petrecut la Cluj, în 1948, a fost **Trandafirii roșii**, poemul care-l consacrase mai mult poate decât toate celelalte realizări în slujba scenei. Mai greu de înțeles ar putea părea însă faptul că autorul-actor, care jucase de-a lungul anilor aproape toate rolurile masculine din piesă, alesese pentru acest eveniment să-l mai întrupeze o dată pe Zefir. Cum Zaharia Bârsan avea să se stingă la puțin timp după aceea, iar Zefir simbolizează ideea sacrificiului, conținută în piesă, întâmplarea avea să capete semnificație premonitoare, atrăgând atenția asupra laturii misterioase a textului, asupra tainei din gestul tânărului îndrăgostit. Cum se știe, personajele acestui poem plin de patos romantic, cu elanuri erotice și pasiuni lirice egal distribuite, trăiesc sub vâlul unei vrăji. O aduce în scenă și în viața eroilor Zefir, figură stranie de pelerin romantic, care seamănă printre muritorii indiferenți sentimentul bucuriei jertfirii. Din această perspectivă a "misteriilor", feeria lui Zaharia Bârsan ar putea avea și un alt înțeles. Dimensiunea ezoterică a dramei a fost însă, în timp, sufocată de dulcegăria poveștii, iar personajele s-au văzut fixate în clișee devitalizante.

Foto: Valentin Suciu

Intre feerie și parodie

TRANDAFIRII ROȘII de Zaharia Bârsan • **TEATRUL "BULANDRA"** • Data reprezentației: 6 februarie 1998 • Regia: Vlad Massaci • Scenografia: Mihai Mădescu, Luana Drăgoescu • Mișcarea scenică și ilustrația muzicală: Mălina Andrei • Distribuția: Victor Rebengiuc/Ion Cocieru (Împăratul), Oana Tudor/Antoaneta Zaharia (Liana, Zora), Șerban Pavlu (Val Voievod), Alina Berzunțeanu/Dana Voicu (Lăcrămioara, Alina), Tora Vasilescu (Doica), Andrei Aradits (Zefir), Ion Besoiu (Moș Amurg), Petre Lupu (Promoroacă), Constantin Ghenescu (Pădă), Andreea Bibiri (Crina), Ruxandra Medeleanu (Roua), Frosa Cercel (Salba) ș.a.

Încercând să evite capcanele mai sus pomenite, tânărul regizor Vlad Massaci n-a fost însă prea decis asupra direcției în care să-și conducă spectacolul. A simțit inițial nevoia să iasă din cadrul feeric al poemului și a apelat la soluții spațio-temporale realiste, plasând acțiunea prin preajma primului război mondial. Talentații scenografi Mihai Mădescu și Luana

Drăgoescu l-au urmat cu eficiență. A polemizat apoi cu desuetudinea scriiturii, prin fină parodie retro (savuroase, scenele de la plajă, grație atât costumelor și muzicii, cât și interpretării), dar a pierdut curând și această dimensiune. Chiar și așa, pasul spre recuperarea textului "clasic" a fost făcut.

D. P.